

tis separata ab altari, neque tunc super ea cadent verba, quorum Reliquiæ hæc sunt.

370. — « 4. Calix execratur, si notabiliter frangatur, vel ita, » ut fiat inutilis ad usum Sacrificii: v. g. si foramen sit in fundo, » licet minutissimum* (Non verò si foramen sit in loco superiori, » ita ut calix bene possit sacras species retinere, Ronc. c. 5. q. 4. » cum Diana)* vel si figura destruatur: non tamen si in tornatili » pes separetur à cuppa, quia in tornatili consecratur sola cuppa, » Bon. d. 4. c. ult. p. 9. ex Suar. etc.* (V. infra hæc dub. 4.)* » Neque execratur, si pereat inauratio. Unde, licet com- » munitur calix, et patena, post novam inaurationem, quoad » eam partem, qua Christi corpus, vel sanguinem contingunt, » denuo consecrentur, id tamen necessarium non esse, docent » Durand. Con. et alii contra Suar. Bon. et alios, etsi decet, ut » abluantur aqua benedicta. Ita Dian. t. 1. Misc. res. 3. et Laym. » hæc, item Lug. d. 20. n. 94. »

Dubitarum 1. An execratur calix, si pereat inauratio? Affirmant Az. Palud. etc. ap. Escob. l. 21. n. 468. quia tollitur subjectum immediatum consecrationis, cum tota unctio in superficie calicis fiat. Negant verò probabilius cum sententia communi Lugo d. 20. n. 94. Sporer n. 399. Tourn. t. 5. p. 816. cum Suar. Laym. Sylvest. Ang. et aliis passim ut asserit, et Escob. n. 470. cum Con. Fill. Arm. etc. communiter ut ait. Ratio, quia licet unctio non fiat nisi in superficie, tamen tota moles calicis consecratur; et patet, quia si calix non sit tornatilis, et ejus pes frangatur, etiamsi cuppa integra maneat, calix erit execratus, ut omnes communiter dicunt; ergo non in sola superficie consistit consecratio, sed in toto calice.

Dubit. 2. An calix, qui de novo inauratur, nova indigeat consecratione? Affirmant Suar. dub. 81. sect. 3. Az. c. 28. q. 4. Bon. p. 9. n. 19. item Vasq. Sylo. Ang. Tamb. etc. ap. Salm. c. 4. n. 90. quia calix consecratur propter contactum sanguinis Christi; unde quando illius superficies non est consecrata, necessariè requiritur, ut calix de novo consecratur. Negant verò probabilius Laym. c. 6. n. 7. Lugo d. 20. n. 95. Elbel n. 281. Tamb. §. 5. n. 6. Escob. l. 21. n. 473. cum Durando, et Dian. item Conc. Sa. et Gabr. ap. Salm. loc. cit. Et probabile putat Pal. p. 10. n. 12. atque valde adhæret Tour. p. 816. Ratio quia cum sit communis doctrina, ut mox supra vidimus, quòd calix, amittendo inaurationem, non amittat consecrationem; ita pariter consecrationem non amittit, si de novo inaugetur, prout si Ecclesia consecrata de novo dealbetur, nova non indiget consecratione; ut communiter DD. sentiunt; aut si corporali lacero aliqua exigua pars assuatur, hæc etiam manet benedicta, ut clarè infertur ex c. unico de Consecr. Eccles. in. 6. ubi dicitur majus dignum trahere ad se minus dignum. Objiciunt: licet calix remaneat consecratus, non est tamen consecrata superficies illa aurea, quæ sola immediatè tangit sanguinem Christi; pari modo si intra cuppam calicis alia subtilior cuppa poneretur, ista non fieret sacra;

ita Suar., et Vasq. Sed facilè respondetur cum Lugo; Superficies illa per conjunctionem ad calicem consecratur, bene fit etiam sacra, sicut dealbatio Ecclesiæ, et pars Corporalis sunt sacræ per adjunctionem, ut diximus; item, si oleum non consecratum in minori parte consecrato immisceatur, ex ipsa mixtione consecratur, ut patet ex c. Quod in dubiis. 3. de Consecr. Eccl. ubi dicitur: « Non negamus, quin oleum non consecratum consecrato possit oleo commisceri. » Alia autem est ratio cuppæ in aliam immissæ, quæ ulique est vas distinctum, ac superficiei aureæ, quæ fit pars ejusdem calicis, et facit unum cum illo.

Omnibus tamen his prædictis non obstantibus, cum melius rem perpenderim, judicavi quòd nova peracta inauratione Calicis, denuo ipse est consecrandus; ratio, quia tunc superficies Calicis, quæ immediatum contactum habet Sanguinis Christi, sine consecratione remanet; tantò magis quòd ut testantur Barbosa, et alii plurimi, talis est praxis Ecclesiæ, et recepta consuetudo Calices denuo consecrandi, cum denuo inaurantur. Casu autem quò per longum usum inauratio deperdatur, puto probabilius dicendum cum Silvio, et Ferraris, non requiri novam consecrationem ad celebrandum cum hujusmodi Calice; quia tunc viget ratio, quòd Calix semel consecratus, totus deinde per inodum unius consecratus remanet. Cum verò nova fit inauratio, intervenit aurum de novo additum, quod non est consecratum immediatè Sanguinem tangens.

Dubitarum 3. An liceat celebrare in calice nunquam deaurato? Affirmat Tamb. Meth. Miss. etc. cap. 1. §. 1. n. 3, quia (ut ait) ita usus obtinuit; sed hæc ratio saltem hodiè non videtur subsistere, cum undique hodiè usus sit in contrarium. Id autem probabile censet Croix l. 6. p. 2. n. 346. cum aliis passim ut asserit, fortè alia ratione ductus, nimirum quia, etsi in Rubrica tit. 1. de Præpar. dicatur: « Calix debet esse vel aureus, vel argenteus, aut saltem habere cuppam argenteam intus inauratam, » et simul cum patena itidem inaurata. « Attamen in alia Rubrica de defect. tit. 10. n. 1. sic habetur: « Calicis cuppa debet esse aurea, vel argentea, vel stannea: non ærea, vel vitrea, » nulla mentione facta de inauratione; ex quo infertur illius deficientiam non esse inter defectus computandam. Et in prima Rubrica dici posset requiri inaurationem tantum de congruitate, et ad majorem decentiam, cum ibi simul expressè requiratur calix aureus, vel saltem argenteus, et nihilominus, in secunda Rubrica etiam stanneus admittitur. Alii verò, ut Tournely to. 5. p. 815. et Lugo d. 20. n. 90. dicunt non eximi à culpa veniali consecrantem in calice non inaurato, nisi pauperias excuset. Et hoc videtur probabilius, cum in prima Rubrica dicatur, quòd calix debet saltem habere cuppam argenteam inauratam etc. Idque confirmatum est ex communi consuetudine. Nec obstat secunda Rubrica, ubi permittitur calix stanneus; hæc enim intelligi debet juxta textum in cap. Ut calix 44. de Consecr. disp. 1. ubi permittitur consecrare in calice stanneo, tantum ratione